

минало, кога показва дѣйствиѣ, свършено прѣди онова дѣйствиѣ, което ся изражава отъ глагола въ главно-то прѣдложеніе.

Сакаешемъ ся относи на сказуемо-то: *останала*, на вопросъ: „кога кошута-та останала и безъ уши?“ и показва обстоятелство временно. — *Чювши* ся относи на сказуемо-то: *заповѣдалъ*, на вопросъ: „кога Геслеръ заповѣдалъ да оковѣтъ Телля въ желѣза?“ и показва обстоятелство временно.

Дѣепричастіе-то, както и всяко нарѣчіе, ся относи на глаголы-тѣ во всички-тѣ наклоненія, времена и лица — и, освѣнъ времена, никаквы други измѣненія нѣма.

X.

§ 139.

Измѣняватъ ли ся прѣдлозы-тѣ?

Рѣкы-тъ ся *изливатъ* въ моря и езера. — *Думы-тѣ*: *въ моря и езера*, ся относятъ на сказуемо-то: *ся изливатъ*, на вопросъ: „къдѣ ся изливатъ рѣкы-тѣ?“ и показватъ обстоятелство мѣстно. Мѣстно-то обстоятелство е изразено съ винителенъ падежъ съ прѣдлогъ: *въ*. — Прѣдлогъ: *въ*, показва отношеніе-то на *думы-тѣ*: *моря и езера*, камъ сказуемо-то: *ся изливатъ*.

Прѣдлозы-тѣ показватъ отношенія между *думы-тѣ* въ прѣдложеніе-то и не ся измѣняватъ.

XI.

§ 140.

Измѣняватъ ли ся союзы-тѣ?

Ный *знаемъ*, че *земя-та* е *валмавеста*. — Прѣдложеніе-то: *че земя-та е валмавеста*, ся относи на сказуемо-то